

1 — C₂H₅OH

На ћувику, изнад Сврачковаца, у грму церића леже Тиосав и Живорад, осматрају село у долини. У кућама нема ниједног светла, ту и тамо се виде блесци батеријских лампи и назиру покрети униформисаних људи. Однекуд се чује хеликоптер, невидљив наспрам црног неба.

— Живораде, бем ти блед месец, изгинућемо! Ајде да бегамо..

— Нећемо, Тиосаве. Знам ја куда ћемо ући. Па, јесам прошли месец пет кила чварака изнео? Јел јесам? А јел село било опкољено? Сумњали, опколили.. А јесу ме ухватили? Јесу, ал за стојка..

— Опколили... А ко? Наши гурави жандари, шта се тиме хвалиш.. Ово су бр специјалци, послали их из... бемлига, Брисела ваљда... Холанђани. Много јебени...

— Све су то иста говна. Ајд за мном, идемо поред гумна па потоком, полако. Више дуда ћемо кроз врзину, знам где може, па у Драгињин тор. Даље је лако.

Опрезно се спуштају низ косу и улазе у поток. Жубор прикрива звуке кретања, сретно долазе до врзине и потрбушке се провлаче. Пред њима је полусрушен тор, увлаче се у мрак.

— Е, добро је. Да мало послушнемо, па ћемо преко, у моје двориште. Ашовче је под буретом, а закопо сам је код трећег дирека. И узми те виле из ћошка, злу не требало.

— А ако су нашли?

— Тиосаве, не будали. Имам и митраљез закопан, и ко га је нашо?

— Па то нико ни не тражи, кога брига за митраљез, јебо те митраљез, ал ово је ракија, бре! Ракија! Од пожегаче, јебла те и она.. И где ти је памет била да не сакријеш комину, а знаш да је шпијуна ко плеве? Еееј, црни сине, цело село морало у збег, због тебе! Срећа те са Рудника јавише да злотвори долазе.. Тадија остао, мислио неће га, матор је, а ено га сад у чачанском логору.. Због тебе!

— Није због мене.

— А због кога, оца ти?

— Због ракије.

— А чија је ракија?

— Моја.

— Па како онда није због тебе??

— Лепо. Није и тачка. Не чује се ништа, идемо преко.

Погурени, прелазе сеоски пут и претурују се преко тарабе, да не шкрипне капија. Живорад проналази војнички ашовчић испод бурета, размерава два педља

од трећег дирека и, лежећи потрбушке, почиње да копа. Тиосав чучи крај њега, чува стражу, мрси нешто себи у браду, али тако да га Живорад чује.

— Куд ли ме и наговори, бем ти просо и конопљу рајску.

— Ћути и гледај уз пут. Нисам те ја наговорио.

— А ко ме наговорио, матере ти?

— Наговорило те педес евра.

— А ко ми дао педес евра??

— Ја. Кад не могу и да копам и да зверам околo. Ћут!

Живорад копа и зноји се, Тиосав напетo гледа уз пут, хвата га све већи страх.

— Живораде..

— Јел не умеш да ћутиш? Шта оћеш којмој?

— Контам нешто.. А што нисмо узели оне.. какобеше.. Мосанто шљиве? Ем деле саднице ђабе, ем расте ко из воде; Милоје се куне да из петнајс шљива исте-рује литру, двајес увр главе.. Ем не бране да се од њих пече ракија..

— А што од те Милојеве брље коса отпада, то ништа?

— Их, коса.. Кад је Србин за зубе и косу марио?

— Нећу, бре! Имамо пожегачу, нашу! Нашу, српску, разумеш? Нећу, из ината.

Па нек бију и нек затварају, нек стрељају, нећу! Не дам српско, нек три војске доведу!

— Из ината, кажеш.. А да није можда зато што за праву мученицу шверцери у Младеновцу по две иљаде евра за литар дају? А у Београду не питају за цену, ал чујем да преко оградe ни тица не може да прелети..

— Живорад копа, сад већ више рукама него ашовчићем. Напишава узани врат дволитарске тикве умотане у крпе па у кесу, пажљиво разгрће земљу, уплашен да не пукне. Нежно је извлачи и ставља у телећак.

— Живораде, ево их! Ево их, Живораде, изгибосмо, бем ти све ти јебем!!

Путем се спушта група војника, светлост батеријских лампи је све ближа.

— Не тамо! Не можемо назад, ено их иза потока! Беж лево, Тиосаве, горе у Милојев воћњак!

Као без душе трче уз ливаду и сакривају под оријашку крошњу ГМО Мон-санто шљиве. Гране се, отежале од плодова величине песнице, спуштају скоро до земље. Сваљују се уз стабло, задихани и преплашени.

— Живораде.. Тамо куће горе! Живораде, горе куће! Па они пале село, Живораде!

— Пале.. И Велереч су јуче запалили.. Тако сад раде. А и тиква ми напукла, о јебем ти живот да ти јебем!

— Велереч?? Па како бре, Живораде, зашто??

— Због чварака. Нашли им чварке..

— Чварке? А откуда им.. Ооо бре, Живораде, стоко.. Пријавићу те! Овога ми крста, пријавићу те! Сит сам те више!

— Нека, Тиосаве.. Ајде гуцни малко, да те почастим, јел оћеш? Ајде комшо, роде.. Ионако је напукла..

— Да ме.. Сад да пијем? Па јел срама немаш, црни Живораде? Где ће ти душа? Ал.. Ајде, да те не увредим. Не треба још и да се вређамо, у овој несрећи, дај.. Ухх, дообра!

— Јел добра, а? Још да можеш венац да јој видиш, ко бисери.. а боја.. Дукат! Зна Живорад знање, јел да зна? Дај вамо, куд си увро!

Додају тикву један другом, посматрају како се на путу испод ливаде формира колона теренских возила. Војници су завршили посао и припремају се за покрет.

— Јел видиш сад, Тиосаве, шта је пожегача? Какав мосанто-босанто, то ти је бре курац од овце! А види ово! Српско! Шес језика говори, седми замуцкује..

— Истину збориш, Живораде, брате мој рођени! Дођи да те изљубим!

— Срце би ти дао, само тражи Тиосаве, соколе мој, срећо моја.. Дај то вамо, шта си стего, ненајешниче!

У тикви скоро да нема више ракије, отимају се за последње гутљаје. Говоре све неразговорније и гласније. На путу, официр обилази колону, проверава да ли су сви на броју. Враћа се у челно возило и крећу.

— Тиосаве, а да ми запевамо, а? Ајмо, рођени, ону нашу: Чеп, чеп у славину..

— **НОЖ, НОЖ У СЛАНИНУУУ... ЈАОО, ЖИВОРАДЕЕЕ!!**

Певају из свег гласа. Последње возило стаје, возач излази и гледа према шљиви, затим говори у микрофон радио станице. Колона се зауставља, војници искачу и трком се враћају. Формирају линију у дну ливаде и погнуто крећу узбрдо.

— Живораде, видели су нас! Ево их!

— Ма, ко им бре јебе матер, има да их скрљамо ко трстику! Мој прадеда је те Холанђане на солунском фронту млатио на камаре, то све го педер на педеру, бре! Јел оћемо, брате мој мили?

— Јашта ћемо, мамицу им јебеееем!!

Искачу из крошње и климаво трче, витлају изнад глава вилама и ашовом. Колаче очи, урлају, шкргућу зубима и пљују према тамним приликама које мирним и увежбаним покретима подижу пушке и нишане.